

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa Z. C.
przeciwko I. Spółce z o.o. w G. (dawniej P. Spółka z o.o. w G.)
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 r. w sprawie z powództwa Z. C. przeciwko I. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio: P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) o przywrócenie do pracy, na skutek apelacji powoda zmienił wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 marca 2015 r. w ten sposób, że przywrócił powoda do pracy u pozwanej na poprzednich warunkach oraz orzekł o kosztach postępowania za obie instancje.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną pozwanej. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 52 § 1 pkt 1 k.p., przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zachowanie powoda polegające na samowolnym udaniu się na urlop w okresie szczególnie istotnym z punktu widzenia interesów pracodawcy (pозwanej), nie stanowi ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, a co za tym idzie - brak jest podstaw do rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie naruszonego przepisu. Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność. W ocenie skarżącej, Sąd drugiej instancji dokonał błędnej wykładni zamienia „ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych” opisanego w treści art. 52 § 1 pkt 1 k.p., nie wziął bowiem pod uwagę wszystkich okoliczności sprawy, których analiza prowadzi do odmiennych wniosków. Sąd odwoławczy, mimo że powołał się w uzasadnieniu na wymóg ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych przez przyzmat wystąpienia bezprawności zachowania pracownika, naruszenia albo zagrożenia interesów pracodawcy oraz zawinienia obejmującego zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo, dokonał niedostatecznie wnikliwej wykładni przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz wyżej wymienionych pojęć, co doprowadziło go do błędnej konkluzji, że powód nie dopuścił się ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. Tymczasem uznać należy, że powód jako wieloletni pracownik, który samowolnie udał się na urlop w okresie wizytacji zakładu pracy przez potencjalnego inwestora, świadomy znaczenia swojej obecności w pracy w tym okresie z uwagi na posiadaną wiedzę i kompetencje, jako jedynej osoby zatrudnionej w zakładzie pracy, która jest w stanie podołać zadaniu związanemu z właściwym pokierowaniem przebiegiem takiej wizyty, dopuścił się ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, popełnionego w formie rażącego niedbalstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarżąca nie spełniła warunków stawianych w orzecznictwie Sądu Najwyższego powołanej przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Chybiona jest teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, będącej – zdaniem skarżącej – konsekwencją naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. W przedmiotowej sprawie istota problemu sprowadza się do pytania, czy pozwana była uprawniona do rozwiązania z powodem umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z uwagi na podniesione przez pozwaną ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, że w pojęciu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu tego przepisu mieści się wina umyślna oraz rażące niedbalstwo (zob. np. wyroki z dnia 11 września 2001 r., I PK 634/00, OSNP 2003 nr 16, poz. 381, czy z dnia 27 października 2010 r., III PK 21/10, LexPolonica nr 2793042). Tak więc w żadnym razie nie jest możliwe przyjęcie, że sama bezprawność zachowania pracownika uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 r., II PK 162/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 98). Nawet w przypadku wyjątkowo rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych, konieczną przesłanką natychmiastowego

rozwiązania umowy o pracę pozostaje przesłanka winy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2015 r., II PK 105/14, LEX nr 1663403). W razie rozwiązania umowy w tym trybie, ocena rodzaju i stopnia winy pracownika powinna być dokonana w stosunku do naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jak i z uwzględnieniem zagrożenia lub naruszenia interesów pracodawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., I PKN 188/99, OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 818).

Zauważyć należy, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił spójną argumentację, a dokonana ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez pozwaną argumenty odnoszą się w istocie tylko do kwestii zastosowania tego przepisu w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy. W przedmiotowej sprawie, analizując zarzucane powodowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, Sąd Okręgowy ustalił, że powód podchodził odpowiedzialnie do swoich obowiązków, zrezygnował z zaplanowanego wcześniej urlopu wypoczynkowego z uwagi na potrzebę swojej obecności w pracy, poinformował również pracodawcę, że w okresie urlopu będzie obecny w miejscu zamieszkania, a w razie zaistnienia takiej potrzeby, przerwie urlop i stawi się do zakładu. Ponadto zgodnie z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, przełożony w pierwszym dniu urlopu powoda zaakceptował jego wniosek urlopowy, a po odwołaniu zgody na urlop - nie poinformował powoda o tym i nie wezwał go do powrotu z urlopu z uwagi na ważny interes spółki. W opisanych okolicznościach sprawy uprawniona jest zatem teza Sądu, że powodowi nie można przypisać chociażby rażącego niedbalstwa w naruszeniu obowiązku pracowniczego. W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi. Wywody skarżącej stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Konkludując; wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

I.n